

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.225/2017/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év november hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 20.B.1133/2014/108. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja azzal, hogy e vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 20.B.1133/2014/108. számú. 2017. június 30. napján kihirdetett ítéletével Balogh Miklós I. rendű vádlottat 2. rb. az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdés szerinti - egy esetben folytatólagosan elkövetett - adócsalás büntette; 1. rb. az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette; 1. rb. az 1978. évi IV. törvény 318.§ (1), (2) bekezdés c./ pont, (6) bekezdés b./ pont szerinti csalás büntettének kísérlete és 2. rb. az 1978. évi IV. törvény 276. § szerinti magánokirat-hamisítás vétsége miatt - halmazati büntetésül - 2 év 4 hónap börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 150 ezer forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Rendelkezett még a pénzbüntetés átváltoztatási kulcsáról a meg nem fizetésre esetére, továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletmarasztaló rendelkezést tartalmazott még a II. rendű és a III. rendű vádlottal szemben, de az első fokon beállt jogerő miatt, e terhelteket a másodfokú felülbírálat már nem érintette.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész I.r. vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott is fellebbezéssel élt az ok megjelölése nélkül, védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében élt perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.640/2015/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban a bizonyítékok megfelelő összevetése, értékelése és mérlegelése alapján megalapozott és kellően megindokolt tényállását állapított meg. A vádlott bűnösségére okszerű következtetést vont, a jogi minősítés és az irányadó jogszabály megválasztása törvényes. Ellenben a kiszabott szabadságvesztés mértéke nem tükrözi - az időmúlás ellenére sem - a bűncselekmények tárgyi súlyát, ezért indokolt a börtönbüntetés tartamának és a pénzmellékbüntetés összegének a felemelése. Ezért az elsőfokú ítélet e körben való megváltoztatását indítványozta. A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A másodfokú eljárásban a vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését csak a III. tényállási pont tekintetében tartotta fenn, egyebekben a büntetés enyhítését, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A felmentést célzó indítványát a vádlott tudattartalmával indokolta, mivel álláspontja szerint az I.r. vádlott a számlákat valódiságukban bízva fogadta be, és állította be a könyvelésbe. A tényállás I. pontja kapcsán együttműködését emelte ki az adóhivatallal, mivel a más ellen megindult eljárásban kapott idézésre a felhívásban szereplő számlákon túl további számlákat is bemutatott, amivel önmagára is terhelő adatot szolgáltatott. Az I., II., és IV. tényállási pontok kapcsán a másodfokú eljárásban is arra hivatkozott, hogy a valós gazdasági események miatt a beszerzési számlák levonási jogára jogos igénye lenne a vádlottnak, de az elkövetési érték megállapításánál erre nem voltak figyelemmel. A büntetés enyhítése érdekében előterjesztett indítványát a vádlott büntetlen előéletére, a jelentős időmúlásra, életkorára, rendezett családi helyzetére, felesége betegségére, kár megtérítési szándékára alapozta.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, kiemelte, hogy nem akart adót csalni. Elmondta, hogy 15-20 családnak adott munkát, 18 éves kora óta dolgozik és az ügy elhúzódása nagy nyomásként nehezedik rá.

A fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint, de a Be. 349. § (1) bekezdésben foglalt korlátok között teljes körben felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A szükséges bizonyítékokat beszerezte, a vádlottat érintő vádakát egyesítette, a tárgyalást az ülnökváltást követően megismételte. A beszerzett bizonyítékokat az értékelési körébe vonta, egyenként és összességükben is számba vette, összevette, és meggyőző indokát adta annak, hogy miért nem fogadható el a vádlott védekezése. E körben az I.r. vádlott vallomását mind a személyi, mind pedig az okirati bizonyítékok tartalma megcáfolta. Az elsőfokú bíróság a mérlegelése során logikai hibát nem vétetett, minden következtetése megfelel az ésszerű gondolkodás szabályainak. Az elsőfokú bíróság felsorolta e bizonyítékokat az ítéletben és helyesen értékelte azok bizonyító erejét is. A vádlott védekezését számos objektív okirati bizonyíték is megcáfolja, amelyek egyeznek a tanúk vallomásában elhangzott körülményekkel, mindezek erősítik és kiegészítik egymást.

A másodfokú eljárásban a tényállás már csak a III. pontjában maradt vitatott a védelem által. Az ítéltábla nem fogadta el a védő érveit, az elsőfokú bíróság értékelésével értett egyet. Az I.r. vádlott nem hihette komolyan, hogy a könyvelésben elhelyezett gazdasági események megtörténtek, mivel

erre a következtetésre nem volt semmilyen reális alapja. Az e cselekménnyel érintett II. és III. rendű vádlott jogerősen marasztalása már az elsőfokú eljárásban megtörtént. A számlákat kibocsátó gazdasági társaságok képviselői egyértelműen nyilatkoztak a vádlott vállalkozásával való kapcsolat hiányáról, a nem általuk kiállított számlákról, az általuk nem használatos bélyegzőről, az eltérő típusú számlakönyvről, a számlán szereplő, de általuk nem forgalmazott termékekről stb. A vádlott nem tudott nyilatkozni a számlákon feltüntetett gazdasági esemény részleteiről, igazolni sem tudta. Előadását és hivatkozott tudattartalmát a személyi bizonyítás és az objektív okiratok tartalma sem támasztotta alá, ellenben megcáfolta. A számlatömbök megvásárlásának ideje konkrétan megcáfolja azt is, hogy a számlák kiállítása az azon feltüntetett időpontban történt volna. Az elsőfokú bíróság értékelése és mérlegelése helyes, minden körülményt számba vett és összevetett, konklúziójában sem tévedett, ezért eredménnyel nem volt vitatható a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, amely nem szorult kiegészítésre. Mindössze annyit kellett pontosítani az II., III., és IV. tényállás elkövetési értékének leírásakor, hogy minden adócsalás esetében a vádlott magatartása az adóbevétel csökkenését idézte elő. Ennek kiemelésére azért volt szükség, mert pontatlanság és bizonytalanság mutatkozott a terminológia használatakor. Az elkövetés idején hatályos anyagi jog adóbevétel csökkenésként jelöli és fogalmazza meg a törvényi tényállást.

Az ekként pontosított tényállás a másodfokú felülbírálat során irányadó volt.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a felrótt bűncselekményeket. Helyesen állapította meg, hogy mely esetekben állapítható meg a folytatóság, és miért kellett külön rendbeli bűncselekményként minősíteni a II. tényállásban leírtakat. Helyesen állapította meg azt is, hogy az adócsalás mellett megvalósult a csalás bűncselekménye is összhangban az 1/2006. Büntető Jogegységi határozatban foglaltakkal. Nem tévedett, hogy az üzletszerűség megállapíthatósága miatt a jelenlegi szabályok szerint a büntetési tétel alsó határa öt év, ezért kedvezőbb rendelkezés az elkövetéskor irányadó anyagi jog, ahol a büntetési tétel kettő évtől induló büntetési tételt határoz meg. Az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§-át megfelelően alkalmazta, és a vádlott tettét a főszabály szerint az elkövetéskor hatályos törvény szerint bírálta el.

Az elsőfokú bíróság felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket és az igen jelentős időmúlás mellett nem tévedett, amikor a büntetési tétel alsó határa közelében szabta ki a büntetést, a szabadságvesztés mértéke méltányos, de a vádlott kora, előélete, és a 8 éves időmúlás tükrében nem tekinthető eltúlzottan enyhének, ezért nem volt törvényes ok annak súlyosítására. Ugyanakkor fel sem merülhetett a halmazatban álló, összességében igen magas elkövetési értékre megvalósított bűncselekmények miatt alkalmazott büntetés védelem által célzott enyhítése, még az időmúlás mellett sem. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott fő-és mellékbüntetés tetтарыны, alkalmas a büntetési célok hathatós érvényre juttatására, megfelelően kifejezi a vádlott személyi társadalomra veszélyességét és az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát. A végrehajtandó szabadságvesztés büntetés mellett nem volt indokolt a pénzmellékbüntetés összegének súlyosítása sem.

Ellenben a vádlott életkora, rendezett családi körülményei és az időmúlás mellett lehetőséget látott a bíróság arra, hogy a vádlott - érdemessége esetén- a büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra mehessen, ezért erről rendelkezett.

A védő 700.000. forint készpénzt fizetett be a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalába a vádlott kártérítése címén, amelyről a GH igazolását benyújtotta. A bíróság nem tudta értelmezni az igazolást, a pénz átvételének jogcímét, a letét helyét, ezt kártérítésként sem kezelhette, ezért ezzel a körülménnyel nem foglalkozott.

Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben törvényesen döntött, azt a Fővárosi Ítéltábla nem érintette.

Az elsőfokú ítélet helybenhagyása a Be. 371. §-án alapszik.

A végzés ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja.

Budapest, 2017. év november hó 7. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.1133/2014/108. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.225/2017/8. számú végzése folytán az I. rendű vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év november hó 7. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő